ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΣΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ ΤΑΧΥΤΗΤΩΝ ΓΙΑ ΦΟΡΤΗΓΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΗΣ «ΜΠΕΝΖ»

ΣΤΟΥΤΓΑΡΔΗ. Στὸ ἐργοστάσιο τῆς Ντάϊμλερ — Μπένζ, στὸ Γκάγγεναου (Δυτική Γερμανία) κατασκευάστηκε τὸ χιλιοστὸ κιβώτια ταχυτήτων γιὰ φορτηγὰ αὐτοκίνητα καὶ γιὰ λεωφορεῖα. Γιὰ τὴν ἐπέτειο αὐτὴ συγκεντρώθηκαν πολλὲς προσωπικότητες, ἡ συμμετοχὴ δὲ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ἐπιχείρησης ἦταν μεγάλη. Ὁ χιλιοστὸς αὐτὸς μηχανισμὸς κινήσεως, εἶναι ἕνα κιβώτιο ταχυτήτων μὲ ἐννέα ταχύτητες πλήρως συγχρονισμένο, μὲ ἐπικυκλική — ὁμάδα ἀλλαγῆς ταχύτητος, γιὰ τὴν χρησιμοποίηση σὲ βαρεὶὰ φορτηγὰ μὲ ἰσχὺ κινητῆρος 240 ἵππων.

Μηχανισμοὶ κινήσεως, κατασκευάζονται στὸ Γκάγγεναου ἀπὸ τὸ 1895, ἤδη δὲ τὸ 1910 εἰδικεύθηκε τὸ ἐργοστάσιο στὰ ὠφέλιμα ὀχήματα. Μετὰ τὴν διαρθωτικὴ νέα διάταξη στὸν τομέα τῶν ὠφελίμων ὀχημάτων τῆς Ντάϊμλερ — Μπένζ καὶ τὴν συγκέντρωση τῆς συναρμολόγησης τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων στὸ ἐργοστάσιο Βέρθ, ἐπεκτάθηκε τὸ ἐργοστάσιο στὸ Γκάγγεναου καὶ ἔγινε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐργοστάσια γιὰ κιβώτια ταχυτήτων φορτηγῶν αὐτοκινήτων, στὴν Εὐρώπη. Ἀπὸ τὸν χῶρο αὐτὸν κατασκευῆς ποὺ εἶναι σύγχρονα ἐφοδιασμένος μὲ 1.600 μηχανὲς ἐργαλείων καὶ μὲ τρεῖς ταινίες συναρμολογήσεως, παραδόθηκαν τὸ 1977 μηχανὲς ἐργαλείων καὶ μὲ τοεῖς ταινίες συναρμολογήσεως, παραδόθηκαν τὸ 1977 περισσότερα ἀπὸ 100.000 κιβώτια ταχυτήτων γιὰ ροπὴ στρέψεως ἀπὸ 24 ἕως 90 ΜΚΡ — μὲ δύναμη δηλ. κινητῆρος ἀπὸ 85 ὡς 240 ἵππους. Ἡ κλίμακα στὰ κιβώτια ταχυτήτων τῆς Μερσεντὲς — Μπένζ περιλαμβάνει τέσσερες σειρὲς κατασκευῆς:

Τὸν μηχανισμὸ πέντε ταχυτήτων Σ2 γιὰ ἐλαφρὰ καὶ μέτρια φορτηγά, τὸν μηχανισμὸ Σ3 μὲ τέσσερες, πέντε, ὀχτὼ καὶ ἐννέα ταχύτητες, γιὰ μέτρια καὶ βαρεὶὰ φορτηγὰ μὲ δύναμη κινητῆρος 240 ἵππων. Στὸ Γκάγγεναου κατασκευάζονται ἐπιπλέον δύο ἄλλοι εἰδικοὶ μηχανισμοὶ γιὰ τὸ Οὐνιμὸγκ καὶ γιὰ τὸ Τράκ—ΜΒ.

Τὰ ὀχήματα αὐτά, μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ τεχνικὴ μηχανισμοῦ κινήσεως ποὺ διαθέτουν, συγκεντρώνουν πολλὲς ἱκανότητες κατὰ τὴν ὁδήγηση, ὅπως π.χ. ἰδιότητες ταχείας ὁδήγησης, ἐρπυστικὲς ταχύτητες, μεγάλη ἱκανότητα σὲ ἀνήφορο καὶ μεγάλη ἱκανότητα ἔλξεως.

Τὰ πολιτικὰ φρονήματα κριτήριο στὴ Δυτ. Γερμανία γιὰ τὴν πρόσληψη ὑπαλλήλων

ΔΙΩΚΟΝΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΟΠΤΟΙ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. ('Ιδ. Ὑπ.). Ὁ Νόρμπερτ Σπέερ ἔχει τὴ φήμη, πὼς εἶναι ἄριστος μάγειρος. Τὰ πολιτικά του «γούστα», ὅμως δὲν ἀνταποκρίνονται στὶς ὀρέξεις τῶν δυτικογερμανικῶν ἀρχῶν...

Ἡ ἰδεολογική του τοποθέτηση, ὅπως διαπίστωσε ὁ δυτικογερμανικὸς στρατός, ὁ ὁποῖος, καὶ τὸν προσέλαβε σὰν διευθυντὴ ἑστιατορίου, δὲν συμβιβάζεται μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ ἐλεύθερου δημοκρατικοῦ συνταγματικοῦ, κράτους.

Γι' αὐτὸ κι ἀναγκάστηκε νὰ μαζέψει τὶς συνταγὲς τῶν φαγητῶν του καὶ νὰ ἀποχωρήσει, ἐνισχύοντας μ' αὐτὸ τὶς γραμμὲς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν διωχτεῖ ἀπὸ τὶς δημόσιες ὑπηρεσίες γιὰ πολιτικοὺς λόγους. Ἡ στρατιωτικὴ ἀντικατασκοπεία, ποὺ βρέθηκε τελευταῖα μπερδεμένη ἀτὸ σκάνδαλο τῆς παράνομης ὑποκλοπῆς τηλεφωνικῶν συνδιαλέξεων στὴ Δυτικὴ Γερμανία, εἶχε διαπιστώσει ἀπὸ τὴν παρακολούθηση τοῦ Σπέερ, πὼς στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1976 εἶχε ἐκφρασθεῖ μέ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τοὺς ἀθλητὲς τῆς Ἀνατολικῆς Γερμανίας.

Ἄλλωστε, ἡ διαδικασία τοῦ ἐλέγχου τῶν ἰδεῶν τῶν Δυτικογερμανῶν πολιτῶν προβλέπει τὴν ὑποχρεωτικὴ ἀποκάλυψη τῆς ἰδεολογικῆς τοποθέτησής τους ἰδιαίτερα τοὺς δασκάλους.

Γεγονὸς εἶναι πάντως, ὅπως γράφει ὁ «Ἐκόνομιστ» τοῦ Λονδίνου, ὅτι ἡ Δυτικὴ Γερμανία, πλούτισε τὸ διεθνές λεξικὸ μὲ τὴ λέξη «μπερούφαφερμπότ», δηλαδὴ τὴν ἀπαγόρευση τῆς ἐκλογῆς ἐπαγγέλματος.

Ἡ ἱστορία αὐτῆς τῆς ἀπαγόρευσης ξεκινᾶ ἀπὸ τὸ 1972, ὅταν ὁ καγκελλάριος Βίλλυ Μπράντ καὶ οἱ πρωθυπουργοὶ τῶν γερμανικῶν κρατιδίων ἐμφανίστηκαν μὲ τὴν δήλωση, ποὺ ἐξήγγειλε, ὅτι ὅλοι οἱ κρατικοὶ λειτουργοὶ καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν δημοσίων ἱδρυμάτων πρέπει νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴ νομιμοφροσύνη τους στὸ «ἐλεύτερο δημοκρατικὸ καθεστώς».

Ἀλλά, μήπως ἡ ἀσφάλεια τοῦ κράτους θὰ ἐνισχυθεῖ, ὅταν θὰ ἀπολυθεῖ ἀπὸ τὴ δουλειά του ὁ σιδηροδρομικὸς μηχανοδηγός — κομμουνιστής; Ἢ μήπως ὑπάρχει πραγματικὰ ἡ ἀνάγκη νὰ ἀσχοληθεῖ ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας, ὅπως εἶχε συμβεῖ παλαιότερα σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς συνοικίες τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου, μὲ τὴν ἐξακρίβωση τοῦ παρελθόντος τῶν κλητήρων καὶ τῶν καθαριστριῶν;

ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΟΣ Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ

Ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς ὑπάγεται στὴν ἁρμοδιότητα τῶν κρατιδίων. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ 'Ομοσπονδιακὴ κυβέρνηση, ἰσχυρίζεται πὼς δὲν ξέρει πόσοι ἄνθρωποι στερήθηκαν τὶς ἐργασίες τους στὰ τελευταῖα ἕξη χρόνια. Σύμφωνα ὅμως μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς μιᾶς ὀργάνωσης, τοῦ Ἀμβούργου, ποὺ ἀναπτύσσει τὴ δράση της μὲ τὸ σύνθημα: «Νὰ καταργηθεῖ ἡ «μπερούφ σφερμπότ», ὁ ἀριθμός τους φτάνει στὸ ἕνα ἑκατομμύριο.

Κατὰ κανόνα, τὰ γερμανικὰ κρατίδια, στὰ ὁποῖα βρίσκονται στὴν ἐξουσία τὰ αντιπολιτευόμενα κόμματα τῆς Χριστιανοδημοκρατικῆς Ἕνωσης καὶ τῆς Χριστιανοκοινωνικῆς Ἕνωσης (τοῦ Στράους), ἐνεργοῦν πάνω σ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ σκληρότερα ἀπὸ τὰ κρατίδια, ποὺ κυβερνῶνται ἀπὸ τοὺς σοσιαλδημοκράτες. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντα ἔτσι. Τὸ δίκτυο εἶναι ἀπλωμένο πολὺ πλατιά, κι' ὅλος ὁ μηχανισμὸς, λειτουργεῖ μὲ τέτοια τελειότητα, ποὺ θ ἀμπροῦσες νὰ γελάσεις, ἁπλῶς μαζί του, ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τόσο σοβαρὰ πράγματα. Στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου Φεβρουαρίου τὸ δικαστήριο τῆς Βαυαρικῆς πόλης Ἄνσμπαχε ἔβγαλε μιὰ ἀπόφαση, ποὺ ἔσφιξε ἀκόμα πιὸ γερὰ τὴ βίδα. Δικαζόταν ἡ ὑπόθεση τοῦ φοιτητὴ Χάνς Ἔριχ Χέμπερλάϊν, ἡ αἴτηση τοῦ ὁποίου γιὰ νὰ διορισθεῖ δάσκαλος σὲ δημοτικὸ σχολεῖο, εἶχε ἀπορριφθεῖ. Κι αὐτό, ἐπειδὴ ὑπῆρχαν δῆθεν ἀμφιβολίες γιὰ τὴ νομιμοφροσύνη ἀπέναντι στὸ σύνταγμα.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν, ὅτι ὁ Χέμπερλάϊν εἶναι πρόεδρος τῆς Ὀργάνωσης τῶν ἀπὸ πεποίθηση εἰρηνιστῶν, ἂν καὶ οἱ δικαστὲς προσποιήθηκαν πὼς δὲν εἶχαν ἀντίρρηση σ' αὐτὸ. Ἡ προσφυγὴ τοῦ Χέρμπερλάϊν ἀπορρίφτηκε μὲ τὴ δικαιολογία, πὼς κατὰ τὴν ἀνάκριση δὲν καταδίκασε ἀρκετὰ τοὺς σκοπούς τῶν κομμουνιστῶν. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ δικαστήριο ἀναφέρει στὴν ἀπόφασή του, ὅτι ὁ Χέρμπελάϊν, εἶναι πιθανὸν νὰ ἀσπάζεται τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς καὶ δὲν θὰ μπορεῖ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, «νὰ ὑποστηρίξει ἐνεργᾶ τὸ ἐλεύθερο δημοκρατικὸ καθεστὼς σὲ περίπτωση ἀνάγκης».

ΑΡΚΟΥΝ ΟΙ ΥΠΟΝΟΙΕΣ

Οἱ νομικοί, ποὺ θέλουν νὰ σταδιοδρομήσουν, πρέπει νὰ εἶναι ἐπίσης πολὺ προσεκτικοὶ στὶς γνωριμίες καὶ στὶς σχέσεις τους. Ἡ Σαρλόττα Νίς, ἔξαφνα κατεῖχε ἐπὶ τρία χρόνια τὴ θέση τοῦ δικαστῆ στὴ Βαυαρία, ὅπου καὶ ἀπέκτησε στὸ διάστημα αὐτὸ πλούσια πεῖρα στὸν τομέα τῆς δικονομίας. Ἡ Νὶς ὅμως χαρακτηρίστηκε ἀκατάλληλη γιὰ τὴ θέση αὐτή, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἀνήκει στὴν Ἕνωση τῶν Δημοκρατικῶν Νομικῶν, τὴν ὁποία θεωρεῖ ἡ ὑπηρεσία ἀσφαλείας σὰν ὀργάνωση, ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῶν κομμουνιστῶν.

Τὸ δικαστήριο παραδέχτηκε, πὼς ἡ Σαρλόττα Νὶς διαχώρισε κάποτε τὶς εὐθύνες τῆς ἀπὸ μιὰ ὀξύτατη ἔκθεση γιὰ τὴν «μπερούφσφερμπότ», ποὺ ἀπηύθυναν, οἱ φίλοι της νομικοὶ στὰ Ἡνωμένα Ἔθνη. Ἀλλά, δὲν τὴν ἔσωσε οὔτε αὐτό, οὔτε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀνήκει στὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Κόμμα, ἂν καὶ τὸ Κόμα αὐτὸ δὲν ἀνέχεται τοὺς ἐξτρεμιστὲς στὶς γραμμές του.

Εἶναι ἐπικίνδυνο ἐπίσης τὸ νὰ ἐκδηλώνει συμπάθεια γιὰ τὰ θύματα τῶν διωγμῶν αὐτῶν. Ἡ κυβέρνηση στὸ κρατίδιο Ρέϋνλαντ —Πφάλτς παρέδωσε στὴν ὑπηρεσία Ἀσφαλείας γιὰ ἀνάκριση ἕνα ψήφισμα, ποὺ τὸ ὑπογράφουν 630 κάτοικοι τῆς πόλης Σπέγιερ, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν, ἕνα δάσκαλο, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ βρεῖ δουλειά.

Στὴν μανιώδη δίωξή τους ἐνάντια στοὺς «ἐχθροὺς τῆς δημοκρατίας», οἱ ἀρχές ἀναζητοῦν ἐξτρεμιστὲς ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἀνάμεσα στοὺς ἀριστερούς, Ἡ παραμονὴ γιὰ ἕνα χρόνο στὸ Κομμουνιστικὸ Κομμα μπορεῖ νὰ στοιχίσει σὲ ἕνα ἄνθρωπο τὴ σταδιοδρομία του.

Τὸ ἴδιο ὅμως διάστημα ἡ μακρὰ παραμονὴ καὶ ἡ ἐνεργὸς δράση στὸ Ἐθνικὸ Δημοκρατικὸ Κόμμα τῆς ἄκρας δεξιᾶς (στὸ νεοναζιστικό, δηλαδὴ) συγχωρεῖται εὔκολα. Στὴ Δυτικὴ Γερμανία δὲν θεωροῦν βλαβερό, ἂν ἕνας γέρος ἀπὸ τὴν ἄκρα δεξιὰ εἰσδύει στὸν κρατικὸ μηχανισμό. Ἀλλά, ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶναι καθόλου γέροι.

Χαρακτηριστικὸ εἶναι, ὅτι σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ πρώην γενικοῦ εἰσαγγελέα τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας, ὁ νόμος αὐτὸς γιὰ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀποτελεῖ «φίμωτρο γιὰ ἑκατομμύρια πολίτες τῆς χώρας, ποὺ ἀκόμα καὶ τὸ πιὸ στοιχειώδη δικαιώματά τους ποδοπατοῦνται βάρβαρα ἀπὸ τὶς ἀρχὲς μὲ τὴν ὑποκριτικὴ πρόφαση τῆς «προστασίας τῆς δημοκρατίας».

STRONGER
ΡΑΦΙΑ ΡΥΘΜΙΖΟΜΕΝΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

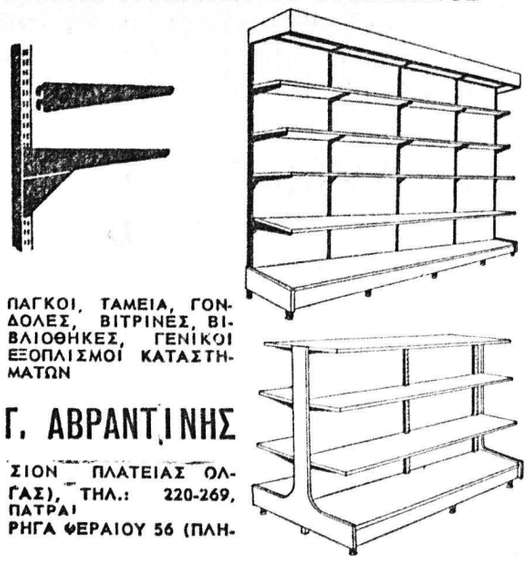

ΠΑΓΚΟΙ, ΤΑΜΕΙΑ, ΓΟΝΔΟΛΕΣ, ΒΙΤΡΙΝΕΣ, ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ, ΓΕΝΙΚΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Γ. ΑΒΡΑΝΤΙΝΗΣ

ΣΙΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΟΛΓΑΣ), ΤΗΛ.: 220-269, ΠΑΤΡΑ!
ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ 56 (ΠΛΗ-

ΑΡΘΡΟ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΜΟΝΤ»

Ἡ Ἀργεντινὴ θὰ ἐκμεταλλευθεῖ προπαγανδιστικὰ τὸ ποδόσφαιρο

Πρόταση νὰ μποϋκοταρισθεῖ τὸ παγκόσμιο πρωτάθλημα

ΠΙΕΣΗ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἀργεντινὴ ἀναδύεται σιγὰ—σιγὰ μέσα ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ τῆς ἀδιαφορίας, ὅπου φαινόταν, ὅτι εἶχε βυθισθεῖ. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν θυμάτων ποὺ μᾶς ἔρχονται, ἀρχίζουν νὰ παίρνουν τὰ γνωστὰ πρόσωπα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ ἴσως συναντήσαμε κάποια μέρα.

Περίπου ἕξη χιλιάδες ἄτομα ἔχουν ἐκτελεστεῖ μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ Μάρτη τοῦ 1976 καὶ οἱ πολιτικοὶ κρατούμενοι εἶναι ἀπὸ δώδεκα μέχρι δεκαεφτὰ χιλιάδες, σύμφωνα μὲ τὴν ἐμπιστευτικὴ ἔκθεση ποὺ παραδόθηκε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ ὑπουργὸ Ἐξωτερικῶν Σάϋρους Βάνς στὸν ἀρχηγὸ τοῦ Κράτους τῆς Ἀργεντινῆς στρατηγὸ Χόρχε Βιντέλα. Ἡ ἔκθεση ἐκείνη, ποὺ δημοσιεύτηκε κατὰ ἕνα μέρος στὸ «Κογκρέσσιοναλ Ρηκόρντ» τῆς ἀμερικανικῆς Γερουσίας, δίνει τὰ παρακάτω συγκεκριμένα στοιχεῖα: Ἡ κυβέρνηση τῆς Ἀργεντινῆς ἀναγνωρίζει ὅτι ἔχει στὶς φυλακὲς της 5.500 ἕως 7.000 πολιτικοὺς κρατούμενους. Ἐξάλλου, 5.000, ἕως 7.000 κρατούμενοι βρίσκονται στὶς φυλακὲς καὶ τὰ στρατόπεδα ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ διάφορα Σώματα τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Χωροφυλακῆς. 1.500 ἕως 2.500 κρατούμενοι βρίσκονται στὰ χέρια τῶν τοπικῶν, ἤ, παράλληλα δραστηριοποιημένων ἀστυνομιῶν. Ἀνάμεσα στὰ θύματα τῶν αὐθαίρετων αὐτῶν φυλακίσεων ὑπολογίζονται 3.000 ἕως 4.000, ἐργάτες (ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 750 φέρονται σὰν ἐκτελεσμένοι), 500 ἕως 750 διανοούμενοι (οἱ 200 φέρονται ἐκτελεσμένοι), 750 ἕως 1.000 συνδικαλιστὲς ἡγέτες (οἱ 500 φέρονται ἐκτελεσμένοι). 2.500 ἕως 3.000 συγγενεῖς, φίλοι ἢ συνήγοροι πολιτικῶν κρατουμένων (οἱ 1.000 φέρονται σὰν ἐκτελεσμένοι). Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἤρθαν νὰ προστεθοῦν στοὺς ἄλλους ποὺ καταφθάνουν σὲ μᾶς ἀπὸ τὶς τέσερις γωνιὲς τοῦ κόσμου ἀποδείχνοντας ὅτι ἡ ἄτεγκτη καὶ ἀπειλητικὴ βαρβαρότητα βρίσκεται μπροστὰ στὶς πόρτες μας.

Λοιπόν, γιατὶ ἡ Ἀργεντινή.

Ἐπειδὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὶς μεγάλες πολιτικὲς ἀναλύσεις μας καὶ ἐπειδή, ἀντίθετα μὲ τὴ Χιλή, δὲν βρίσκουμε σ' αὐτὴν τὰ οἰκεῖα πολιτικὰ ρεύματα. Οἱ δύο δυνάμεις τῆς ἀντιπολίτευσης ἐνάντια στὴ χούντα εἶναι ὁ περονισμὸς καὶ ὁ ριζοσπαστισμὸς ποὺ ἀγκαλιάζουν τὴν πλειοψηφία τῶν φοιτητῶν καὶ τῶν ἐργατῶν. Οἱ τελευταῖοι εἶναι στὴν πλειονότητά τους ὀργανωμένοι στοὺς κόλπους τῆς περονιστικῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργαζομένων. Πιστεύοντας στὴν ἰδέα τοῦ τρίτου δρόμου, ποὺ λανσάρησε ὁ Περόν, ἡ συνδικαλιστικὴ αὐτὴ ὀργάνωση ἀρνήθηκε νὰ προσχωρήσει στὴν Παγκόσμια Συνδικαλιστικὴ Ὁμοσπονδία, γιατὶ τὴν ἔκρινε πολὺ κομμουνιστικὴ καὶ στὴν Διεθνῆ Συνομοσπονδία τῶν Ἐλευθέρων Συνδικάτων, ἐξαιτίας βορειοαμερικανικῶν συνδέσεών της. Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νεολαίας, ἔχει προσχωρήσει στὸν περονισμό, ἔτσι ὥστε τὸ πιὸ μεγάλο κίνημα ἔνοπλης ἀντίστασης ἐνάντια στὴ χούντα νὰ εἶναι σήμερα οἱ ἀριστεροὶ περονιστές, οἱ Μοντονέρος, τοὺς ἀκολουθεῖ ὁ Λαϊκὸς Ἐπαναστατικὸς Στρατός, γκου εβαρικῆς τάσης, ποὺ γεννήθηκε τὸ 1970.

Ἡ τωρινὴ στάση τῶν μεγάλων δυνάμεων μπροστὰ στὴν κατοπίεση ποὺ ἀσκεῖται στὴν Ἀργεντινὴ δὲν ἀνταποκρίνεται πιὰ στὶς συνηθισμένες ταυτίσεις: οἱ ΗΠΑ, εἶναι κεῖνες ποὺ καταδικάζουν σθεναρὰ τὴν αἱμοσταγῆ καταπίεση τῆς στρατιωτικῆς χούντας καὶ κάνουν σχετικὰ διαβήματα στὴν ἐπιτροπὴ τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, στὸν ΟΗΕ τὰ ὁποῖα, ὅμως, απορρίπτει συστηματικὰ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Οἱ ἀμερικανικὲς ἐπιπτώσεις πρὸς τὴν Ἀργεντινὴ ἔχουν μπλοκαριστεῖ ἀπὸ τὸ κογκρέσσο ἐπειδὴ δὲν γίνονται σεβαστὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ παράλληλα ἡ χώρα αὐτή, παρὰ τὴν πολιτική της, γίνεται ὁ κυριότερος ἐμπορικὸς συνεργάτης τῆς ΕΣΣΔ στὴν λατινοαμερικανικὴ ἤπειρο καὶ διατηρεῖ μάλιστα ἐγκάρδιες σχέσεις μὲ τὴν Ἀβάνα. Ἐφόσον ἡ στάση τῶν ΗΠΑ ἀναφορικὰ μὲ ὅ,τι συμβαίνει στὴν Ἀργεντινὴ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴ συνηθισμένη τους πολιτικὴ στὴ λατινοαμερικανικὴ ἤπειρο, ὅπως γιὰ παράδειγμα στὸν Ἅγιο Δομήνικο καὶ τὴν Χιλή, προτιμοῦμε νὰ ἐπιβάλουμε τὴν σιωπὴ στὶς συνειδήσεις μας παρὰ νὰ ἀμφισβητήσουμε τὰ πατροπαράδοτα πολιτικὰ μας σχήματα.

Μποροῦμε νὰ προκαλέσουμε μιὰ κινητοποίηση τῆς κοινῆς γνώμης ἐνάντια στὴν πατριωτικὴ δικτατορία τῆς Ἀργεντινῆς, παρὰ τὶς «ἐκλεκτικὲς» ἀγανακτήσεις μας. Πῶς θὰ κάνουμε τοὺς ἄλλους νὰ παραδεχτοῦν πὼς ὅταν μιλᾶμε γιὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπους, ἀναφερόμαστε κύρια, στοὺς ἀνθρώπους καὶ ὄχι σὲ ἰδέες;

Ἂν προτείναμε τὸ μποϋκοτάρισμα τοῦ Παγκόσμιου Κυπέλλου τῆς Ἀργεντινῆς, κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει καὶ σαγηνεύει ἑκατομμύρια ἄτομα, θὰ φαινόταν σὰν πρόκληση. Θὰ ἦταν, ὅμως τὸ καλύτερο μέσο γιὰ νὰ ἐπισύρουμε τὴν προσοχὴ τῆς κοινῆς γνώμης στὰ ἐγκλήματα ποὺ διαπράττονται σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Ἡ κάθε ἄλλο παρὰ δημοφιλὴς ἐκστρατεία γιὰ τὸ μποϋκοτάρισμα, ἔδωσε παρ' ὅλα αὐτὰ μερικὰ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα. Προκάλεσε ἄρθρα στὸν Τύπο, ρεπορτὰζ στὴν τηλεόραση, ἀποστολὲς ἔρευνας, ἵδρυση ἐπιτροπῶν γιὰ τὸ μποϋκοτάρισμα, σὲ διάφορες χῶρες τῆς Εὐρώπης. Προκάλεσε τὶς ἐξηγήσεις καὶ τὶς τοποθετήσεις τῶν ἡγετῶν τῶν περισσότερων πολιτικῶν κομμάτων στὴ Γαλλία καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ἔτσι, πολλὰ μέλη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου προετοίμασαν ἕνα σχέδιο ἀπόφασης στὸ ὁποῖο «ζητοῦν νὰ μὴ διεξαχθῆ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου σ' αὐτὴ τὴ χώρα, ἂν ἡ ἀργεντινὴ κυβέρνηση δὲν προσφέρει τὶς ἀπαραίτητες ἐγγυήσεις, ἀναφορικὰ μὲ τὴν σωματικὴ ἀκεραιότητα τῶν ἀτόμων καὶ εἰδικὰ τῶν πολιτικῶν κρατουμένων καὶ ἀγνοούμενων».

Ἐνῶ τὰ σοσιαλιστικὰ κόμματα φαίνεται πὼς κατάλαβαν τὴ σημασία τοῦ μποϋκοτάζ — ὁ Ὀλὰφ Πάλμε στὴ Σουηδία, ὁ Ἔντ Βὰν Τὺν στὴν Ὁλλανδία, ὁ Λιονὲλ Ζασπὲν στὴ Γαλλία, ἔθεσαν τὸ πρόβλημα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου στὴν Ἀργεντινή, τὴν ὥρα ποὺ γίνονται οἱ προετοιμασίες γιὰ τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο—ὁ γενικὸς γραμματέας τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας Ζὼρζ Μαρσαὶ ἀντιτίθεται στὸ μποϋκοτάρισμα καὶ σὲ μιὰ συνέντευξη Τύπου δήλωσε τὰ ἀκόλουθα: «Ὅταν τοποθετοῦμε τὸ πρόβλημα τῶν ἐλευθεριῶν, κινδυνεύουμε τόσο στὴν Ἀνατολὴ ὅσο καὶ στὴ Δύση, νὰ μὴ μποροῦμε νὰ πᾶμε σὲ πολλὲς χῶρες». Ἀντίδραση ποὺ θέτει σὲ ἴση μοίρα ὅλες τὶς χῶρες, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι ὁ βαθμὸς ἐλευθερίας ποὺ ἐπικρατεῖ καὶ ποὺ ὑποκρύβει τὴν ἐπιθυμία νὰ προλάβει κάθε παρόμοια προσπάθεια μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν ἐπόμενων Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ποὺ θὰ γίνουν στὴν Ε.Σ.Σ.Δ τὸ 1980.

Ὁ μεγάλος ποιητὴς τῆς Ἀργεντινῆς Χουὰν Χέλμαν, ποὺ ἐκπροσωπεῖ στὴν Εὐρώπη τοὺς Μοντενέρος μὲ διαβεβαίωσε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες: «Εἴμαστε καὶ μεῖς μεγάλοι λάτρεις τοῦ ποδοσφαίρου καὶ κανένας παίκτης δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο ἀπὸ τὴν πλευρά μας. Ἂν πρόκειται νὰ ὑπάρξει βία στὴ διάρκεια τοῦ Παγκόσμιου Κυπέλλου, αὐτὴ θὰ προέρχεται ἀπὸ τὶς ἔνοπλες δυνάμεις. Ἦταν πολὺ σημαντικὴ ἡ πρωτοβουλία ποὺ ἀναπτύχθηκε γιὰ νὰ προσελκυσθεῖ ἡ προσοχὴ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τῶν ἀθλητικογράφων πάνω στὴν κατάσταση τῆς χώρας. Ἡ ἔκκληση γιὰ τὸ μποϋκοτάρισμα σημείωσε ἐπιτυχία».

Ἀκόμη καὶ σήμερα, πολλοὶ ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ ξεχωρίζουν τὸν ἀθλητισμὸ ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά, ἀλλὰ συναφῆ μὲ τὴν ἀποστολή του χαρακτηριστικά. Ὁ ἀθλητὴς εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας ἄνθρωπος, μὲ οἰκογένεια, μὲ φίλους, μὲ προσωπικὰ προβλήματα. Συμμετέχει κι' αὐτὸς μέσα στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ξεχωριστεῖ ἀπ' αὐτό. Ἐξ ἄλλου, τοῦ ἐπιτρέπεται κάτι τέτοιο;

Σήμερα, ὁ στρατηγὸς Βιντέλα σκοπεύει νὰ μεταμορφώσει, τὸ Παγκόσμιο Κύπελλο σὲ προπαγανδιστικὴ βιτρίνα γιὰ τὸ καθεστώς. Ὁ πρόεδρος τοῦ «Μούντιαλ 1978» στρατηγὸς Ἀντόνιο Λούις Μέλλο, τὸ εἶπε ξεκάθαρα στὴ συνέντευξη Τύπου ποὺ ἔδωσε στὸ Παρίσι, στὶς 15 Νοέμβρη 1977. Ἔκτοτε, ἡ μπουλντόζα τῆς κρατικῆς καταπίεσης, ἰσοπεδώνει κάθε τὶ ποὺ φαίνεται στὰ μάτια τῆς ἐξουσίας ἱκανὸ νὰ συνεγείρει τὴν διεθνῆ κοινὴ γνώμη. Τώρα, συλλαμβάνουν τοὺς πιὸ δραστήριους συνδικαλιστὲς ἡγέτες γιὰ νὰ προλάβουν ἐνδεχόμενες ἀπεργίες πρὶν ἢ στὴ διάρκεια τῶν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων. Συλλαμβάνουν ἐπίσης καὶ ἡγέτες τῆς νεολαίας γιὰ νὰ προλάβουν κάθε ἐνδεχόμενη ἐκρηκτικὴ διαδήλωση στοὺς κόλπους τῶν φοιτητῶν.

Μπροστά, σ' αὐτή, λοιπόν, τὴν κατάσταση πραγμάτων, θὰ μπορούσαμε νὰ πᾶμε στὴν Ἀργεντινή, νὰ παίξουμε, νὰ χειροκροτήσουμε, χωρὶς νὰ κοιτάξουμε ἔξω ἀπὸ τὰ τουριστικὰ κυκλώματα ποὺ θὰ μᾶς ἔχουν τυλίξει ἀσφυκτικὰ καὶ νὰ ἰσχυριστοῦμε, στὴ συνέχεια, ὅτι δὲν μπορέσαμε νὰ μάθουμε τὶ ἀλήθεια συμβαίνει σ' αὐτὴ τὴ χώρα, ὅπως ἔκαναν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπισκέπτονταν τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση στὰ χρόνια τῆς σταλινικῆς καταπίεσης, καὶ παρίσταναν, τοὺς ἔκπληκτους μετὰ τὴν ἔκθεση Χρουστσώφ στὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ;

Ἂν παρ' ὅλες τὶς πιέσεις, γίνει τελικὰ στὴν Ἀργεντινὴ τὸ παγκόσμιο κύπελλο, θὰ πρέπει ἀπαραίτητα νὰ ἀξιώσουμε μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἀπὸ τὴν ἀργεντινὴ κυβέρνηση νὰ προβεῖ σὲ παραχωρήσεις, σὲ ἀνταλλάγματα τῆς συμμετοχῆς μας. Γιὰ κάθε ποδοσφαιρικὴ ὁμάδα, νὰ ἐλευθερώνονται μερικὲς ἑκατοντάδες κρατούμενοι. Νὰ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ ξαναζήσουμε τὴν ἀπελευθέρωση τῶν 16 Γάλλων ποὺ κρατο